

ske ikke saa meget som de civile Dommere. Men det Spørgsmaal har jeg tænkt mig taget op til Forhandling med Rigsdagen. Der er jo ogsaa et yderligere Spørgsmaal af den Slags, som maa tages op, nemlig Justitssekretærens Ansættelse og Lønning.

Det ærede 3die Medlem for 1ste Kred (Rambusch) havde nogle Punkter, som han fremhævede her i sin Tale. Han anbefalede i øvrigt ogsaa Lovforslaget og ønskede det fremmet. Det ærede Medlem mente at kunne slutte sig til den Tanke, at Stabssergenterne i Tilfælde af Sager ved Overinstansen om Forhold dem vedrørende skulde have en Repræsentant i Overkrigsretten. Grunden til, at jeg har modsat mig det, er ingenlunde den, at jeg ser med ublide Øjne paa Stabssergenterne; jeg ser med lige saa stor Velvillie paa denne Klasse som det ærede Medlem. Men Grunden er den, at jeg ikke finder det heldigt, at man i denne Overret har det saaledes, at i visse Tilfælde skulle Dommere skifte og andre træde til. Jeg tror ikke, at det er en god Praksis at indføre. En Overret, en Overinstans, virker nemlig bedst, med størst Sagkundskab og bedst med Hensyn til Traditionen, naar det saa vidt muligt er de samme Dommere, der blive ved at sidde i den. Det vil derfor i de allerfleste Tilfælde være heldigt, at de kunne sidde mere end 4 Aar, blive genvalgte og sidde i længere Tid. Men faar man det saaledes, at naar Sager af en vis Art komme for, skulle andre Dommere træde ind, kommer der let noget vaklende ind i hele Institutionen, og af den Grund har jeg ment, at det ikke var heldigt at tage en saadan Mand med. Jeg maatte da foretrække, hvis man vilde have en Stabssergent med, at man saa tog ham med fra først af, saa at han var med i alle Tilfælde, hvor Overinstansen skulde virke. Men det synes jeg dog ikke, at der er nogen særlig Anledning til. Det gælder dog om at faa Appellinstansen sammensat saaledes, at det er Mænd, som kende samtlige Forhold Hæren vedrørende. Og hvor meget man end lægger Vægt paa Stabssergenterne, hvor meget man end anerkender deres Dygtighed, kan man vel ikke sige, at de ere kendte med samtlige Forhold Hæren vedrørende. Det har været min Grund til at modsætte mig dette Forslag.

Det ærede Medlem havde en Anke imod det store Antal Dommere i Krigsretten og mente, at det kunde indskrænkes til f. Eks. 7 Mand. Ja, det kunde det vist ogsaa; paa et Tidspunkt forhandlede

jeg med Udvalget i Folketinget derom, men man mente at maatte foretrække at blive ved det bestaaende for ikke at faa alt for megen Ravage i det bestaaende og ønskede derfor blot at komme af med Klasseafstemningen. Klasseafstemningen, saaledes som den er nu, er jo ikke i noget Tilfælde Afstemning af Enkeltmand, thi saa snart en Krigsret er uenig, gaar det, saa vidt mig bekendt, saaledes, at det er den ældstes Stemme, som bliver afgørende, og den yngstes faar ingen Indflydelse.

Det ærede Medlem ankede dernæst over, at der i en af Paragrafferne staar: „Jurisdiktionschefen eller Rettens Formand“. Men det staar netop, som det skal staa; i Hæren er det Jurisdiktionschefen, der træffer Afgørelse, men i Flaadens kombinerede Ret — det er jo en fast Domstol — er det Rettens Formand, der træffer Afgørelse, og Lovforslaget gælder jo baade Hæren og Flaaden; det staar altsaa netop, som det skal staa.

Den almindelige Drøftelse i Krigsretten af Sagerne, inden Dommen falder, har jeg sat mig imod i Folketinget netop af de Grunde, det ærede Medlem refererede, og som jeg ikke har skal gentage. Jeg tror, at man staar sig ved at unklade den almindelige Drøftelse, naar man, vel at mærke, vil hævde Dommernes Frihed, og det bør man jo gøre.

Jeg skal slutte, som jeg begyndte, med at anerkende den Velvillie, hvormed Lovforslaget er modtaget her i Tinget. Jeg hører nu, at det skal til et Udvalg, og det er jo ganske naturligt. Det er i øvrigt ogsaa noget, som jeg jo ikke plejer at blande mig i, men jeg vil dog henstille til det Udvalg, som Lovforslaget bliver henvist til, at det saavidt muligt fremmer Sagen hurtigt; thi ogsaa for de Spørgsmaal, jeg før berørte, om Honorarerne og om den senere Ansættelse af Justitssekretæren, har det sin Betydning, at jeg kan faa Lovforslaget fremmet saa hurtigt, at jeg ogsaa kan faa Forhandlingerne herom førte til Ende.

**Rambusch:** Jeg vil gerne bemærke til den højtærede Forsvarsminister, at det forekommer mig ikke, at Retten bliver saa meget mindre permanent, fordi den ene af Pladserne besættes med en Stabssergent i de Tilfælde, hvor det var en Mand af Underklasserne, som var tiltalt, idet det jo nærmest er analogt med den Omstændighed, som dog er forudset, at der kan behøves Suppleanter — og der skal jo ogsaa udnævnes et Par Suppleanter. Der vilde